

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 Mal 206493 23 Gž
Novi Travnik, 09.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja JKP „VITKOM“ d.o.o. Vitez, Ulica Kralja Tvrtka bb., kojeg zastupa punomoćnica M.B. , zaposlenica kod tužitelja, protiv tuženog M.K. , V. ... , vrijednost predmeta spora 136,99 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mal 206493 22 Kom od 23.06.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Povodom žalbe tuženog djelomično se ukida presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mal 206493 22 Kom od 23.06.2023. godine u odluci o zakonskoj zateznoj kamati i odluci o troškovima postupka i u tom dijelu predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje - glavnu raspravu, dok se u pogledu dosuđenog glavnog potraživanja u iznosu od 136,99 KM prvostupanjska presuda potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda naloženo je tuženom da tužitelju isplati iznos od 136,99 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana dospijeća plaćanja računa do konačne isplate i iznos od 40,00 KM na ime troškova postupka, sve u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavio tuženi u kojoj u bitnom navodi da je tužitelj 21.10.2021. godine podnio prijedlog o izvršenju na temelju neke vjerodostojne isprave da se izvrši nepostojeći dug tužitelju koji nikakvu uslugu nije izvršio tuženom pa se nije niti osjećao dužnim. Na glavnoj raspravi tužitelj je iznio neke kartice potrošača broj 15203 za period od 30.04.2021. do 31.10.2020. godine, dok tuženi nije imao materijalne dokaze, osim svjedoka K.I. na okolnost odvoza smeća, a sud nije želio da se saslušaju radnici koji voze smeće i koji znaju kome voze, jer da oni ne mogu biti glavni svjedoci. Predmet spora je potraživanje montiranog duga od 136,99 KM za usluge odvoza smeća za kuću tuženog koja se nalazi u V. ... , gdje je tuženi rođen prije 71 godinu, a koje usluge nisu izvršene. Svoje smeće tuženi odlaže u tranšeje i zemunice koje su ostale od rata na njegovom imanju od 40 duluma, koji domaćinski odlaže i zatrpava za budući rad na zemlji. Sud navodi da je na osnovu iskaza svjedoka Ibrahim stekao dojam da je tužitelj slao kamion gdje tuženi živi, što tuženi i ne osporava jer pored tuženog tu žive i drugi ljudi koji nemaju gdje odložiti svoj

otpad, pa treba i da plaćaju za izvršene usluge, za razliku od tuženog. Sud navodi da je prema Odlukama o komunalnom redu tužitelj jedino ovlašten da vrši odvoz smeća, dok svake sedmice ljudi sa kombijem traže i odvoze otpad željeza boca, šporeta i sl. Nezaključivanje ugovora sa tuženim tužitelj pravda pozivajući se na Zakon o obligacionim odnosima samo da bi dokazao važnu činjenicu da je vršio usluge. Tuženi je uz žalbu priložio dvije fotografije o odlagalištu smeća na njegovom imanju, što se može uvijek provjeriti uviđajem na licu mjesta koji je najvjerodostojniji dokaz. Sud spominje aktivnu i pasivnu legitimaciju, što tuženom nije jasno, te prihvata navode tužitelja o izvršenim uslugama i postojanju duga zanemarujući da se smeće nalazi na imanju tuženog, što je jedina istina.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05,19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta proizilazi da je tužitelj u svojstvu tražitelja izvršenja prvostupanjskom sudu dana 17.10.2021. godine podnio prijedlog za izvršenje protiv tuženog kao izvršenika na osnovu vjerodostojne isprave-poslovnih knjiga tužitelja, radi isplate duga u iznosu od 43,26 KM po ispostavljenim računima za period od 30.04.2021. do 30.09.2021. godine na ime usluge odvoza smeća za stambeni objekat koji je vlasništvo tuženog. Rješenjem o izvršenju od 02.11.2021. godine određeno je izvršenje radi naplate duga u iznosu od 43,26 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana ponošenja prijedloga za izvršenje na 1/2 mirovine izvršenika, na koje rješenje je izvršenik podnio prigovor osporavajući postojanje duga navodima da mu tražitelj izvršenja nije pružao usluge obzirom da smeće odlaže u tranšeje i zemunice t koje su ostale iza rata na njegovom imanju. Zaključkom prvostupanjskog suda od 03.02.2022. godine odgođeno je izvršenje i određeno da se prijedlog za izvršenje smatra tužbom, da će se postupak izvršenja nastaviti na prijedlog tražitelja izvršenja nakon pravomoćnog okončanja parničnog postupka, ako tražitelj izvršenja uspije sa tužbom. Uređenom tužbom podnesenoj prvostupanjskom sudu dana 10.11.2022. godine tužitelj zahtijeva isplatu duga za komunalne usluge za period od 30.04.2021. do 31.10.2022. godine u iznosu od 136,99 KM sa kamatama od dana dospijeća plaćanja računa do isplate i troškovima postupka. U odgovoru na tužbu i u tijeku postupka pred prvostupanjskim sudom tuženi je osporavao pravni osnov tužbenog zahtjeva istrajavajući na prigovorima da mu tužitelj nije pružao usluge odvoza smeća, na koju okolnost je proveo dokaz saslušanjem svjedoka I.K. iz V. ... , zaposlenika tuženog, koji je potvrdio da tuženi svoje smeće odlaže u zemunice gdje je u ratu bila linija, da kamion njegovog poduzeća prolazi kraj kuće tuženog, da se njemu (svjedoku) odvozi smeće i da on plaća uredno. Tužitelj je na glavnoj raspravi predložio da se u cijelosti udovolji tužbenom zahtjevu i obveže tuženi da tužitelju na ime pruženih komunalnih usluga isplati iznos od 136,99 KM sa zakonskom zateznom kamatom, kao i da nadoknadi sudske troškove na tužbu i presudu. Presudom prvostupanjskom suda naloženo je tuženom da tužitelju isplati iznos od 136,99 KM sa zakonskom zateznom kamatom od

dana dospjeća plaćanja računa do konačne isplate i iznos od 40,00 KM na ime troškova postupka. U razlozima za takvu odluku prvostupanjski sud je u bitnom naveo da je tužitelj sudu pružio dovoljno dokaza iz kojih proizilazi da je tuženi u periodu od 30.04.2021. do 31.10.2022. godine bio korisnik usluga tužitelja, te da nije uredno izmirivao svoju obvezu. Pri tomu se taj sud pozvao na član 12. Zakona o komunalnim djelatnostima SBK/KSB kojim je propisano da je korisnik komunalne usluge dužan platiti utvrđenu cijenu za pruženu komunalnu uslugu, u ugovorenom - propisanom roku, te prijaviti i odjaviti sve promjene (promjenu adrese, broja članova domaćinstva, površine objekta i slično) u roku od osam dana od nastale promjene. Zatim, na član 20. istog Zakona kojim je propisano da je obveznik plaćanja cijene komunalne usluge za pruženu komunalnu uslugu vlasnik nekretnine, dok je izuzetak predviđen u slučaju ako korisnik nekretnine prihvati plaćanje cijene komunalne usluge umjesto vlasnika nekretnine, što se mora regulisati ugovorom između davaoca komunalne usluge i korisnika nekretnine. Nadalje se pozvao na Odluku o komunalnom redu Općine Vitez („Sl. glasnik Općine Vitez“ br. 6/06, 8/06 i 9/11) kojom je određeno da tužitelj JKP „Vitkom“ d.o.o. Vitez kao javno preduzeće vrši sakupljanje, transport i deponiranje kućnih otpadaka i otpadnih materija u Vitezu, a korisnici usluga su u obvezi plaćati utvrđenu cijenu za ove usluge. Slijedom citiranih propisa prvostupanjski sud zaključuje da je tužitelj ovlašten da vrši usluge odvoza i sakupljanja smeća na području Općine Vitez, a tuženi je temeljem Odluke o komunalnom redu Općine Vitez obavezan koristiti usluge tužitelja, jer se objekat tuženog na adresi S.s. nalazi na teritoriji Općine Vitez. Prvostupanjski sud je također naveo da parnične stranke nisu zaključile ugovor o pružanju komunalne usluge u pismenoj formi, međutim, da pismena forma u konkretnom slučaju nije propisana zakonom, da se radi o ugovoru po pristupu budući da obveza na plaćanje usluga tužitelja nastaje sticanjem svojstva korisnika, odnosno primanjem usluge, a ne prethodnim potpisivanjem ugovora u pismenoj formi.

Suprotno žalbenim prigovorima i navodima tuženog, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je sporni obligaciono pravni odnos između parničnih stranaka raspravio primjenom odredaba Zakona o komunalnim djelatnostima SBK/KSB i Odluke o komunalnom redu Općine Vitez, kao relevantnih materijalno pravnih propisa. Naime, odredbom člana 14. Zakona o komunalnim djelatnostima SBK/KSB je propisano da će se prava i obveze između davaoca i korisnika komunalnih usluga regulirati općinskim odlukama kojima će se urediti djelatnosti koje se odnose na komunalna preduzeća, a izuzetno se mogu regulirati ugovorom u skladu sa Zakonom o obligacionim odnosima. Odredbom člana 10. stav 1. točka e) navedenog zakona propisano je da se cijene komunalnih usluga formiraju prema kalkulativnim parametrima koje će usvojiti općinsko vijeće i kojim se osigurava najmanja prosta reprodukcija u periodu od dvije godine, a točkom g) da će davalac komunalnih usluga primjenjivati tarifni sistem koji će donijeti općinsko vijeće i koji će biti osnova za naplatu usluga, dok je članom 12. ovog zakona propisana obveza korisnika komunalne usluge da davaocu usluga platiti utvrđenu cijenu u propisanom-ugovorenom roku i da prijaviti sve promjene u roku od osam dana od nastale promjene. Iz navedenih zakonskih odredba može se izvući zaključak da se prava i obveze između davaoca i korisnika komunalnih usluga u pravilu reguliraju općinskim odlukama i da se cijene komunalnih usluga formiraju prema kalkulativnim parametrima koje predlaže davalac komunalne usluge, a usvaja općinsko vijeće, dok je mogućnost zaključenje ugovora između davaoca i korisnika komunalnih usluga u skladu

sa Zakonom o obligacionim odnosima predviđena kao izuzetak. Naime, imajući u vidu da je tužitelj javno komunalno poduzeće čija djelatnost je sukladno odredbama Zakona o komunalnim djelatnostima SBK/KSB i Odluke o komunalnom redu Općine Vitez, sakupljanje, transport i deponiranje kućnih otpadaka i otpadnih materija u Općini Vitezu, da su korisnici ovih usluga svi vlasnici nekretnina (stambenih objekata i poslovnih prostora), koji su dužni plaćati utvrđenu cijenu za ove komunalne usluge, to je prvostupanjski sud donio pravilnu i zakonitu odluku kojom je obvezan tuženi na plaćanje duga tužitelju po ispostavljenim računima za utuženi period u iznosu od 136,99 KM, pa je u tom dijelu prvostupanjska presuda potvrđena primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Međutim, po nalaženju ovog suda prvostupanjska presuda je u odluci o zakonskoj zateznoj kamati čiji tok je određen od dospijeca plaćanja računa do konačne isplate, neizvršiva odnosno neprovođiva, jer u izreci presude nisu sadržani pojedinačni računi koji su ispostavljeni tuženom (13 računa) sa oznakom dana dospijeca svakog računa. Kako propust tužitelja da svoj zahtjev vezano za zakonsku zateznu kamatu precizira u uređenoj tužbi, a potom i na glavnoj raspravi, nije otklonjen ni u pobijanoj presudi, to je povodom žalbe tuženog prvostupanjska presuda u ovom dijelu ukinuta i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje - glavnu raspravu. Sljedstveno tomu ukinuta je i odluka o troškovima, jer će prvostupanjski sud o cjelokupnim troškovima odlučiti nakon provedenog ponovnog postupka.

Predsjednik vijeća
Senad Begović